

'Αν. Κ. Χρηστομ. ἐν 'Ακρ. 23 'Απρ. 94.
 — "Ἴδε καὶ χα ω τικός.
χαρά, ἡ. ὄν. φυτός. ἡ κατὰ Λινναῖον
 chara. Αἰμ. Nov. 73.
 «**χαραγματικά** (= Γαλ. cērusculai-
 res) καλλοναὶ γυναικῶν.» 'Ακρ. 11 Αὐγ. 90.
χαραδριῖδες, οἱ. οἰκογένεια τῆς τάξεως
 τῶν καλοβαμόνων πτηνῶν. 'Ἐγκυκλοπ. λεξ.
χαραδριοειδῆ, τά. (ζωολογ.) 'Ἐλ. φιλολ.
 Σύλ. Κωνστ. 85.
χαρακτός, 3. 'Ηλ. Ποταμιάν.
χαρακτήσεις, ἡ. 'Ἐλ. κωδ.—Κ. Σχιν.
 —Κ. Ἀσώπ.
χαρακτηριστικότης, ἡ. 'Ακρ. 1 'Ια-
 νουαρ. 87.
χαρακτηριστικῶς. 'Α. 'Ρ. 'Ραγκ 66.
 —Θ. 'Αφεντ. 76.
χαρακτηρογνώσις, ὁ. 'Ακρ.
χαρακτηρογράφος, 2. 'Ηλ. 'Ωρολ. 84.
 —'Ανδρ. Λασκαρ. 86.—'Αγ. Βλ. 92.
χαρακτηρολογία, ἡ.
χαρακτική, ἡ. (τέχνη.) «'Ἐφ.» 6 'Ιου-
 λίου 88.
χαραιοτική, ἡ. (τέχνη.) Π. Ξανθάκ. 72.
Χαράλαμπίδης, ὁ. ὄν. κύρ. οἰογεν.
χαριεντολογέω - ὦ. 'Ασμοδ.
χαριεντολογήματα, τά. 'Ακρ. 20 'Απρ.
 94 καὶ 23 Φεβρ. 94.
χαριεντολογία, αἰ. Γορούλ. ἐν 'Ακρ. 28
 Φεβρ. 94.
χαριεντολόγος, 2. 'Ακρ. 9 Μαρτ. 92.
χαρί. 'Από τοῦ ἔτους 1891 παρετήρησα,
 ὅτι ἤρχισάν τινες ἐν ἐφημερίσι γράφοντες
 χάριν, ἀντὶ τοῦ πρότερον εἰσηγμένου χάρις,
 κατὰ τὸ Γαλ. grāce à. Οὕτως ἐν «'Ἐφ.»
 17 Μαρτ. 91 ἐγράφη: «ἐφέτος χάριν εἰς
 τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν θὰ ἔχωμεν ἐορ-
 τήν.» Οὕτως ἔγραψε καὶ ὁ Γ. Γ. 'Ραζῆς
 τῷ 94: «τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἐλύθη,
 χάριν τῆς μεγαλοῦς τοῦ 'Ροῦδου.» καὶ ὁ
 Ν. Ι. Σπανδ. ἐν 'Ακρ. 8 Μαΐου 97: χά-
 ριν εἰς τὴν ἀνοχὴν τῆς 'Αγγλίας.» Ἄλλ'
 ὕστερον εἶρον τὴν χρῆσιν ταύτην ᾗδη παρὰ
 τῷ 'Ἰω. 'Ρωμανῶ ἐκδόντι διδάκον τῷ 1870,
 ἔθα τά: χάριν πεμφθεῖσης βοηθείας, ἡμῶν-
 ῖσαν νὰ σωθῶσιν οἱ συγκεκλεισμένοι.—
 'Ἐν τούτοις εἶδα ἐσχάτως παρὰ Πινδάρῳ
 ἐν Πυθ. 3,95 κείμενα τά: «Διὸς δὲ χάριν
 ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἕστα-
 σαν ὄρθαν καρδίαν.» ὥστε ἄς κρίνωσιν οἱ
 σήμερον γράφοντες, ὁποῦτα τῶν δύο ἐκφρο-
 ρῶν πρέπει νὰ προτιμηθῇ.
Χαρισιάδης, ὁ. ὄν. κύρ. οἰογεν.
χαρίσιμος, 2. Λεξ. νομοτεχν. 40.

χάρισις, ἡ. 'Αδ. Κορ. 12.
 «**χαρισματικώτερος** καὶ εὐθηνότερος φωτι-
 σμός δήμου.» Nordau ἐν 'Ακρ. 18 'Ιουλ. 96.
χαρισιοτήτης, ἡ. 'Ἐφ.
χαριστικῶς. Παλιγ. 2. Μαρτ. 92.—
 'Αγ. Βλ. λ. 97.
χαριτοδριθής, 2. 'Ραμπ. 15 Σεπτ. 88.
χαριτοδρύτως. 'Ἐστ.—'Ακρ. 24 'Ιουν. 94.
χαριτογενής, 2. Παλιγ. 6 Σεπτ. 89.
χαριτογλωσσος, 2. Φραγκ. Σκουῦφ.—Ν.
 Κοντ. λ. 89.
χαριτογράφος, 2. Γρ. Ξενόπ. 90.—
 «'Ἐφ.» 5 'Ιουλ. 92.
χαριτόδοτος, 2. Εὐγ. Βούλγ.
χαριτολόγῶ - ὦ. 'Ακρ. 5 'Απρ. 87.—
 'Αγ. Βλ. λ. 97.
χαριτολόγηματα, τά. Εἰρ. 'Ἀσ. 81.—
 'Αγ. Βλ. λ. 97.
χαριτολογία, ἡ. 'Αρ. Βαλαωρ.—'Αγ.
 Βλ. λ. 97.
χαριτολόγος, 2. 'Ἐφ. 94.—'Ἐφ. 5 'Ιου-
 λίου 92.—'Αγ. Βλ. λ. 97.
χαριτόμορφος, 2. Φραγκ. Σκουῦφ.
χαριτόπλαστος, 2. 'Ραμπ. 9 Δεκ. 86.
χαριτοπληθής, 2. 'Ἀστν 19-20 Αὐγ. 91.
χαριτοστεφής, 2. «'Ἐφ.» 13 'Οκτ. 89.
 —'Υπ. ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. γλ. τὸ χαρι-
 τόστεπος.
χαριστοστολισμένα λιβάδια, τά. 'Α. 'Ρ.
 'Ραγκ.
χαριστοστόλιτος, 2. Εὐγ. Βούλγ.—'Ηλ.
 Τανταλ. 55.
χαρισιομηθέντες. μτχ. 'Ακρ. 21 'Ιουν. 94.
χαριτοτροπία, ἡ. 'Α. 'Ρ. 'Ραγκ. 75.—
 'Ι. Κονδυλάκης.
Χαρίτυχος, ὁ. ὄν. κύρ. πλαστόν. 'Ανώ-
 νυμος ἐν δράματι Χαρίδης ὁ Σάμιος. 32.
χαριτώδης, 2. (ῥήσις.) Εὐγ. Βούλγ. 772.
Χαριτωνίδης, ὁ. ὄν. κύρ. οἰογεν. 'Ακρ.
 16 'Ιαν. 94.
χαρίτωσις, ἡ. «'Ἐφ.» 20 Μαΐου 91.
Χαρόλαος, (δηλ. Χάρων τοῦ λαοῦ.) ὁ
 Χαρίλαος Τρικούπης. 'Ακρ. 15 'Οκτ. 94.
χαροπάροχος, 2. 'Ἀδρατ. πόλεμ. 796.
 "Ἴδε Α. Π. Βρετ. Νεοελ. φιλολογ. μέρ.
 α'. σελ. 122—3.
χαροποιῶς. Στ. Ξένος ἐν Βρετ. ἀστ. 6
 Φεβρ. 92.
χαρτατός, ὁ. Β. Λάκων 61.—'Ακρ. 11
 'Ιαν. 97.—χαρταετοὶ τηλεφωνικοί. 'Ακρ.
 28 Μαΐου 98.
χαρταποθήκαι, αἰ. 'Ἐφ. 93.
χαρτεμπορεῖον, τό. 'Ακρ. 8 Σεπτ. 94.
χαρτεμπορίον, τό. 'Ακρ.

